

מ"ת 26140/10/19 - מדינת ישראל נגד סרגיי קאופמן

בית משפט השלום בנצרת

מ"ת 26140-10-19 מדינת ישראל נ' קאופמן(עציר)

בפני כבוד השופטת רות שפילברג כהן
המבקשת מדינת ישראל
נגד
המשיב סרגיי קאופמן

החלטה

בפניי בקשה לעצור את המשיב עד לתום ההליכים.

כתב האישום ורקע

1. נגד המשיב הוגש, ביום 22/10/19 כתב אישום המייחס לו עבירות של **חבלה חמורה** על פי סעיף 333 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, **החזקת סכין שלא כדין**, על פי סעיף 286(א) לחוק, **איומים**, על פי סעיף 192 לחוק, **שיבוש מהלכי משפט**, על פי סעיף 244 לחוק, **והיזק במזיד** על פי סעיף 452 לחוק. יחד עם כתב האישום הוגשה בקשה זו, למעצר עד תום ההליכים.

2. בהתאם למיוחס לו בכתב האישום, האירועים ביום 9/10/19, החלו בכך שהמשיב התקשר בסמוך לשעה 15.00, לטלפון הנייד של תושב מגדל העמק בשם מ'. לטלפון ענתה גב' מ"ר, בת זוגו של מ' (להלן: "המתלוננת"), שהודיעה למשיב כי מ' ישן, וסוכם כי הוא יתקשר למשיב.

המשיב התקשר שוב לאותו טלפון תוך זמן קצר, והפעם, כששוב ענתה לו המתלוננת, החל המשיב לגדף אותה ולצעוק עליה, עקב מורת רוחו על צורת הדיבור שלה. בתגובה ניתקה המתלוננת את השיחה.

המשיב התקשר לאותו טלפון בפעם השלישית, וכששוב ענתה לו המתלוננת, אמר לה המשיב: "**זונה זבל, לך להזדיין, אני שם זין על על מה שאמרת**". וגידופים קשים ורבים נוספים המובאים באופן מפורט בכתב האישום. המשיב אף אמר למתלוננת "**את על הברכיים תעמדי, זונה מזדיינת**", ואיים עליה: "**אני אוציא אותך להורג**" וגם: "**אני אבוא ואזיין אותך**". ו"אני אלמד אותך לדבר עם אנשים, זבל זונה".

המשיב הגיע כעבור מספר דקות לבית בו מתגוררים המתלוננת ובן זוגה מ', והחל לדפוק על הדלת, תוך שהוא

מאיים על המתלוננת לפתוח את הדלת וכי הוא "הורג אותה" ו"גומר אותה".

המתלוננת ברחה לחדר השינה של הדירה ונעלה את הדלת, ואולם מ', שהיה בבית ולא היה מודע להתנהגותו של המשיב כלפי המתלוננת, פתח את הדלת והכניס את המשיב לבית.

המשיב ניגש לדלת החדר שבו הייתה המתלוננת, דחף את הדלת בחוזקה ונכנס פנימה, וכשהבחין במתלוננת, בזמן שהנה מתקשרת למשטרה, לקח מידה את מכשיר הטלפון שבו החזיקה, זרק אותו לרצפת החדר, דרך עליו ושבר אותו.

המשיב תקף את המתלוננת בסטירות בפניה ובאגרופ למצחה, בעט בה ברגליו, הכה אותה בקולב בגדים ובכפכפים לפניה ולכתפיה, ואיים עליה: "עכשיו תראי מה אני מסוגל לעשות לך". המתלוננת ניסתה בתגובה להרחיק את המשיב ולהרחיקו וכך קרעה את חולצתו של המשיב.

כתוצאה מתקיפת המשיב נגרמו למתלוננת שברים באף ובמחיצה ושפשופים בפנים, שהנן חבלה חמורה, ודם זב מאפה ופניה.

המשיב ניגש אז למטבח הבית, נטל משם סכין עם להב באורך של כ-12 סמ', ושב חזרה לחדר כשהוא אוחז בסכין. המתלוננת החלה לצעוק למ' כי ייקח את הסכין מהמשיב.

המשיב איים בשלב זה על המתלוננת: "את זונה את תמותי עכשיו, אני אפרק לך את הפרצוף, את הפנים", ניגש למתלוננת, דרש ממנה לכרוע על ברכיה, תוך שהוא משבש מהלכי משפט בכך שהוא מחייב את המתלוננת להבטיח לו שלא תגיד כלום למשטרה.

המשיב דרש מהמתלוננת להתנצל על צורת הדיבור שלה, ואיים שאם לא תעשה זאת, ידקור אותה, וכי אם תגיד מילה למשטרה יהרוג אותה, את ילדיה ואת הוריה, אשר הוא יודע היכן הם גרים.

המתלוננת נענתה לדרישתו של המשיב, כרעה על ברכיה, ביקשה סליחה והבטיחה למשיב כי לא תגיד כלום למשטרה. בתגובה המשיב התחיל לצעוק כי אין הוא מאמין למתלוננת, וכי הוא צריך להרוג אותה, וזאת תוך שהוא מצמיד לצווארה של המתלוננת את הסכין.

בשלב זה הגיע למקום שוטר בתפקיד. כששמע המשיב את השוטר מגיע, זרק את הסכין מבעד לחלון, ובכך שיבש מהלכי משפט.

ראיות לכאורה

3. בא כוחו של המשיב אישר כי מתקיים בחומר החקירה בסיס של ראיות לכאורה, ואולם נטען כי מדובר ברף ראייתי מוחלש, וכי יש לקחת בחשבון את החולשה הראייתית, עד כי נכון יהיה לשחרר את המשיב. צוין כי מדובר בגרסה מול גרסה, וכי גרסת המתלוננת נחותה היא מול גרסת המשיב.

נטען כי המתלוננת תקפה את המשיב ושרטה אותו, כי מדובר באישה גדולת גוף שמשקלה הוא כ-95 ק"ג, ואשר המשיב הופתע מכך שתקפה אותו. צוין כי גרסת המשיב הנה כי לא נגע כלל בסכין, וכי הסכין, שנתפס, לא נבדק פורנזית, על אף הטענה כי המשיב החזיק בו.

לגבי החבלה של המתלוננת, שכוללת בין היתר שבר באף, ואשר מגובה בתיעוד רפואי, הסנגור אישר כי אמנם קיימות ראיות לחבלה זו, ואולם טען כי אם המשיב גרם אותה למתלוננת, הרי שעשה זאת מתוך הגנה עצמית. הסנגור הפנה לגרסת המשיב בחקירתו במשטרה, שם טען שהמתלוננת ירדה עליו עד כי לא יכול היה לנשום. משטען כי ראיות המבקשת אינן חזקות דיין, ביקש הסנגור לשחרר את המשיב לביתו של אביו במגדל העמק.

4. עיינתי אפוא בתיק החקירה, ומצאתי כי חומר החקירה שבו מבסס לכאורה את אשמת המשיב באופן מוצק ביותר, וכי לא נופלת כל חולשה שיש בה להשפיע בשלב זה של ההליך על ההחלטה.

5. ראשית, ועניין זה איננו מוכחש, כתב האישום מבוסס כדבעי על גרסתה המפורטת של המתלוננת, שנמסרה בשלוש הודעות ובעימות שנערך בינה לבין המשיב. המתלוננת, אישה בת 50, מסרה, בתמצית, כי בן זוגה מ' אינו מתפקד כלל, ישן רוב היום, ותלוי בתרופות חזקות המשפיעות על תודעתו באופן קריטי. המשיב מצוי בקשר עם בן הזוג מ', שמכיר גם את אביו של המשיב. המתלוננת מסרה כי היא עצמה אינה מכירה את המשיב היטב, כיוון שהיא עובדת כשהמשיב ומ' נוהגים להיפגש.

6. כידוע, שלב המעצר אינו שלב בו יש לבחון את מהימנות העדים, ואף אין אפשרות לעשות כן, ואולם גרסתה של המתלוננת ניכרת ברצף הגיוני ואותנטי.

גרסת המתלוננת נתמכת גם בראיות חיצוניות שמשקלן רב מאד.

7. הטיפול המשטרתי באירוע החל משיחה טלפונית של שכנה, המתגוררת בבית סמוך לבית המתלוננת. אותה עדת תביעה, אנסטסיה שמה, התקשרה ביום האירוע, שהיה יום כיפור, למוקד המשטרתי מספר פעמים, בפעם הראשונה ביקשה ניידת, כי לשכנה שלה הגיע "**איזה נרקומן, שמרביץ לה ומקלל אותה**" וכי משהו שם "לא נשמע נכון".

בפעם השנייה, תוך זמן קצר, הפצירה המודיעה לניידת להגיע מהר והודיעה: "**יש שם סכינים**".

בפעם השלישית המודיעה התחננה להגעת המשטרה, ומסרה כי היא יודעת שיש סכין, כי **שמעה את המתלוננת אומרת לבן הזוג שייקח ממנו את הסכין**. עוד אמרה, כי היא **שמעה את האיש אומר למתלוננת לשכב ולבקש סליחה**, וכי האיש צורח (תמליל שיחת אנסטסיה למוקד 100, מסמך לג').

8. אנסטסיה אף מסרה במשטרה הודעה ובה חזרה על הדברים המתוארים לעיל. מדובר, אם כן, בעדה ששמעה, בהיותה בקרבת המקום, את האירוע האלים והקשה, וגרסתה תומכת במדויק בגרסת המתלוננת. ניכר כי השכנה חשה סערת נפש גדולה, משהתקשרה שוב ושוב למוקד המשטרתי. השכנה מסרה למוקדנית כי היא שומעת בזמן אמת את המתלוננת זועקת לבן זוגה שייקח את הסכין, ותיאור זה תואם דברים שמסרה המתלוננת עצמה (הודעתה של המתלוננת מיום 12/10/19 ש' 28). השכנה גם שמעה את המשיב צועק ומורה למתלוננת להתנצל, ממש כפי שהמתלוננת מסרה.

9. בעקבות הקריאה למוקד 100, הגיעה לדירה ניידת ובה שני שוטרים. אנשי המשטרה נכנסו לחדר שבו נמצאו המתלוננת והמשיב כשעל גופו של השוטר ואפי עותמאן **מצלמת גוף**. השוטר ואפי הבחין מיד במשיב זורק סכין דרך החלון (דוח פעולה ב'), ואכן **מתחת לחלון נמצא, בתוך זמן קצר סכין ביתי חד, התואם סט סכינים מן המטבח (מצולם)**.

10. התיאור של השוטר ואפי, לגבי מה שראה בחדר, מגובה לא רק בגרסתו, אלא בתיעוד המצולם ממצלמת הגוף (דוח צפייה מסומן נ'). המשיב היה ליד חלון החדר, ושומעים את השוטר אומר שהמשיב זרק משהו, ובהמשך אמר השוטר **"הוא זרק סכין, אני חייב לתפוס את הסכין"**. נשמע גם **קול חבטה של החפץ**. את המתלוננת מצאו השוטרים על הרצפה, מדממת מפניה ומצווארה, בוכיה, ועל הרצפה. את המשיב מצאו ללא חולצה, ותגובתו הראשונה לשאלה מה מעשיו הייתה **"אני באתי לעזור לה, באתי לטפל לה בפצעים"**.

11. בדירה נתפס מכשיר הטלפון הנייד של מ', מנופץ. נתון התואם את גרסת המתלוננת ואת פרטי האישום.

12. בחקירתו הראשונה לא מסר המשיב כל גרסה, ולא טען כי הגן על עצמו מפני תקיפה של המתלוננת. למרבית השאלות בחר שלא לענות, ושמר על זכות השתיקה, בטענה שאין לו אמון במשטרה. בהמשך, בחקירות מאוחרות יותר, העלה אמנם את גרסת ההגנה העצמית, אך לא הסתיר כי כעס על המתלוננת בשל צורת הדיבור שלה כלפיו בטלפון, אשר פגעה בו ובכבודו, לדבריו (ראה לדוגמא העימות, שם אמר המשיב, בין היתר, כי המתלוננת קיללה אותו בטלפון (מסמך מו', ש' 29 ואילך)).

13. שיחות הטלפון של המתלוננת עם המשיב הוקלטו במכשיר הטלפון שלו, ותומללו (מסמך מז'). המסקנה מעיון בהן היא כי המתלוננת לכל היותר הפגינה קוצר רוח כלפי המשיב, וניתקה את השיחה כשהחל להביע תוקפנות. המתלוננת לא גדפה ולא קיללה. המשיב התקשר שוב ושוב, והשמיע את המלל המאיים והחרף המיוחס לו בכתב האישום, הכולל איומים ברצח, והכל מפאת יצר אלימות שניעור ללא כל סיבה שניתן לקבלה.

14. אפה של המתלוננת נשבר וחבלות נוספות תועדו על גופה (תעודה לד', וצילומים). השוטרים מצאו אותה, כאמור, מדממת ונסערת.

15. עד כאן נראה כי פורטו הראיות המצטרפות יחד לבסיס ראייתי איתן ביותר לעבירות חמורות מאין כמותן.

16. בקצירת האומר אתיחס לכך כי גרסת מ' נגבתה רק ביום 14/10/19, וממנה נלמד כי האיש אינו זוכר מאומה מהאירוע. עניין זה מוסבר בראיות לגבי מצבו, שהוגדר על ידי המתלוננת כמצב קשה שאינו מאפשר תקשורת. מצבו של מ' מתועד במזכר מ"ד, לגבי שיחה טלפונית עם המתלוננת שהודיעה כי בעלה מטושטש ואינו יכול למסור עדות, וכן בביקור של החוקר נאדר עיד בבית המתלוננת ביום 14/10/19 (מזכר מ"ה). החוקר ניסה לשוחח עם מ', אך זה לא תיקשר כלל. גם בנה של המתלוננת מסר למשטרה כי מ' חולני מאד, חי על תרופות, ולא מתקשר עם הסביבה (הודעת ארטיום טנקילביץ).

17. טענת ההגנה העצמית של המשיב הנה טענה כבושה, שלא הוזכרה בהזדמנות הראשונה, כשנכנסו שוטרים לחדר, ושלהם המשיב אמר שהוא הגיע למקום כדי לסייע למתלוננת הפצועה. הטענה גם לא נשמעה בגרסה הראשונה שנגבתה מהמשיב, ואין בה, משהושמעה באיחור, ובניגוד לראיות מוצקות, להחליש את מידת ההוכחה לכאורה. המתלוננת עצמה מסרה כי בשלב מסוים ניסתה להדוף את המשיב, וכך הורידה את חולצתו, וכי ניסתה לאחוז באשכיו, ואולם נראה כי פעולה זו היא שנעשתה בהגנה עצמית מפני תקיפה אכזרית ובעודה בסכנת חיים ממש. בשולי הדברים יצוין כי תמונותיה של המתלוננת שוללות לכאורה את הטענה כי מדובר באישה גדולת גוף במיוחד, כפי שטען המשיב.

18. עוד יצוין כי אמנם לא נמצאו ממצאים פורנזיים הקושרים את המשיב לסכין, ואולם המתלוננת ציינה מפורשות כי בטרם זרק המשיב את הסכין מהחלון, כפי שראה השוטר ואפי, הוא ניגב את הסכין במכנסיו. גרסת המתלוננת, עדות הראיה של השוטר ואפי הנתמכת בתיעוד המצולם ממצלמת הגוף, מציאת הסכין מיד מתחת לחלון שם נמצא המשיב וממנו זרק את הסכין, ועדות השכנה כי שמעה את המתלוננת צועקת לבן זוגה שייקח את הסכין מהמשיב - כל אלה יחד מבססים היטב את הטענה המוכחשת על ידי המשיב כי הוא החזיק סכין, וכי בו איים על המתלוננת.

19. לנוכח האמור לעיל - מתקיימות ראיות לכאורה ברמה גבוהה וללא כל חולשה.

עילת המעצר

20. הסנגור לא טען כנגד קיומה של עילת מעצר.

מדובר באירוע אלים ומצמרר ממש. המתלוננת חשה כי חייה ניצלו בזכות המשטרה שהגיעה בזמן אמת לחדר והפסיקה את מעשי המשיב. אכן, נראה כי תחושות המתלוננת, לפיהן המשיב עלול היה לרצוח אותה נפש, הנם תחושות התואמות את תסריט האימה של כתב האישום. המשיב פעל באכזריות ובאלימות קיצונית כלפי אישה בת חמישים, איים עליה בסכין, השפיל אותה והשרה עליה פחד מוות, שבר את אפה וחבל בה עד זוב דם, והכל בשל טון דיבור בשיחה סתמית שפורש על ידו כחוסר כבוד כלפיו. מדובר במסוכנות גבוהה ביותר.

21. המסוכנות מתחזקת גם מעברו הפלילי המכביד ביותר של המשיב, אשר השתחרר ממאסר

בגין עבירות אלימות לפני זמן לא רב, ואשר ריצה מאסרים רבים ומושכים בגין עבירות אלימות, מין, רכוש

וסמים. למשיב מספר מאסרים על תנאי ברי הפעלה, אשר לא מנעו את התנהגותו.

חלופת מעצר

22. מדובר במסוכנות אשר לא מצאתי כי חלופת מעצר כלשהי תסכון לה. אמנם, על בית משפט לבחון תמיד אפשרות לחלופת מעצר, ואולם בחינה שכזו, בעניינו של המשיב, מביאה למסקנה כי מסוכנותו של המשיב אינה מוגבלת לציבור מסוים, והיא מסכנת את הזולת באשר הוא. לפיכך, רק מעצר מאחורי סורג ובריח יספק כאן מחסום ומשמר.

חלופת המעצר שהוצעה, מעצר בית במגדל העמק, בבית אביו של המשיב, ממילא אין בה מענה למטרות המעצר.

אשר על כל האמור לעיל, אני מורה על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים.

ניתנה היום, כ"ז חשוון תש"פ, 25 נובמבר 2019, בנוכחות
הצדדים.